

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 július Vers

Mezősi Miklós: Villám

Villám

Visszafelé megbámulom én a virágot, a kertet –
édes az esteli hold, tompa burokba szorult.

Mondd, ha talán gordonkázó szavaimra hajolnál:

eljönnél oda, hol nincsen, csak jelenés?

Már közelíteni látom a szárnyas idő neszezését.

Vissza se tér az idő, meglásd: úgy repül el,
mint valamely távolba igyekvő barna szemöldök –
halk nevetéssel üzen: illan a nyár, meg a tél.

Ott fenn táncol a lomb a faágon,
ámde hamar jön a tél, morog és leharapja a fákról
most szaporán susogó levelek csapatát, lesodorja
mindet a földre. De eljön a szép tavasz újra meg újra.

Én most éppen a *Don*-nak hallgatom azt a nyitányát,
ó, tudod, azt, ami *ott* egy félévbe suhant.

(Veszprémben csuda szépen szólt az az isteni dé-moll,
és más hangnemek is: egyberakott tünemény.

Mennyire jó volt: Mozartot tanítottam a Várban!

Öt félévbe' lement öt gyönyörű opera.)

Mint amikor villám lecsap és gyöngyökre szakítja
éjjel a ködfelhőt, s ragyogása letépi a bánatos arcról
hirtelenül sápadt, félszeg baja ráncstakaróját,
és dé-mollban dörgelemmel szól a hivekhez;
ő, aki Jóbot megpróbálta, s a szép Szemelét is,
ő, aki Héraklésznek adott tucat isteni munkát
(senki se mondja nekem: „nem is ő volt”, vagy: „nem is adta”;
mert ő volt, nyilván, aki ezt mind róttá fiára) –
végül a jobbán ült le erős fia fent az egekben.

Hát ez a villám oly finom, és lecsap oly remegéssel,
küszködik ott benned, hiszen érted reng dübörögve;
nem hiszem én, hogy az érintése ne édesen érne.
Nos, Mozart... ha taníthatom, akkor boldogok élén
járok e földön, akár Hermész, mikor apja tanácsát
hozta az emberi nemnek arany saruján lesuhanva.
Akkoriban Mozart szólt égi szelek csuda szárnyán –
Juppiter így postázta parancsát földilakóknak:
Mercurius lerepült és vitte magával a cé-dúrt,
(ez volt akkor a főnöki hangnem; bólogatással
adta a nép tudtára a *numen* az isteni végzést).
Volt ott más hangnem, bőven – most hadd ne soroljam;
nézd meg a gugliba, hogyha te teljességre törekvő
földi madár lennél, vagy akár a zenébe busongó.
Mert a zenébe busulva felenged a kőszinü fájás,
és nem olyan keserű már szádban a mély szomorúság.

Mint amikor könyvet fog a kézbe a bánatos ember,
és könnyét könyvébe leesni a morzsolgással
hagyja, leengedi szívének huzalát laza ívbe,
s nem szomorú: mosolyok futkosnak kedvel az arcán –
végre kiléphet a jó puha, hűvös reggeli fénybe.

Bárha előre tekinteni tudnék szíveken által!
Nem tudom én sehogyan kifigyelni, se látni a szívben,
hogymi megy ottan végbe, mi áramlásokat úznek,
mit tárolnak a kamrák, mért is tárogatóznak,
mily muzsikát generálnak, meg pumpálnak az izmok,
mert vakulásig költöm a verseim itt, a lugasban.

Még sokat írnék, és ugyanazt, csak változtatással –
úgy értem, hogy váltogatom szavaim, nehogy aztán
folyton s minden időben az ismétléseket ontsam,
és untassalak én fény nélküli, bárgyu sorokkal.

Féktelenül fut az élet – féken tartom a verset.

Csillagosan süt a hold, nappali illata volt.

Tetszik

Egy embernek tetszik. Legyél Te az első ismerőseid közül!

Nincsenek.

Cimkék: **Mezősi Miklós**

Cimkék: **Mezősi Miklós**